

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **CEC Praha a.s.**, IČO: 256 73 394, se sídlem Tlumačovská 1237/32, Praha 5, zast. Mgr. Pavlem Letáčkem, advokátem, se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha 2, proti žalovanému: **Celní úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Koliště 17, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2020, č. j. 78746-14/2020-530000-61, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2021, č. j. 62 A 89/2020 - 137,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Letáčka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobkyně domáhala zrušení nadepsaného rozhodnutí žalovaného, kterým byly zamítnuty námitky společnosti SLOT Group, a. s. (dále jen „právní předchůdkyně žalobkyně“) proti zadržení deseti kusů technických herních zařízení (videoloterijních terminálů) v provozovně Herna U stromu, Křížová 97/16, Brno, pro podezření, že v souvislosti s jejich užíváním docházelo k porušování zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“), ve smyslu § 121 odst. 1 tohoto zákona.

[2] Krajský soud žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 10. 7. 2020, č. j. 62 A 89/2020 - 97, rozhodnutí o námitkách zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Neshledal dostatečným podezření z porušování zákona, které vycházelo z nesrovnalostí ve výčtu jednotlivých rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „MF“), konkrétně z existence rozdílných znění dvou rozhodnutí MF ze dne 25. 9. 2015, a to č. j. MF-38884/2015/34-4 a č. j. MF-38884/2015/34-5 (dále jen „změnová rozhodnutí“), která předložila právní předchůdkyně žalobkyně při kontrole plnění povinností při provozování hazardních her podle zákona o hazardních hrách.

[3] Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 25. 1. 2021, č. j. 4 As 244/2020 - 69, tento rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že bylo dostatečné, pokud žalovanému během kontroly Ministerstvo financí sdělilo, že změnová rozhodnutí neneviduje ve své evidenci v takovém znění, v jakém byla předložena. Podle Nejvyššího správního soudu neměl žalovaný prostor provádět složité dokazování či sbírání dalších podkladů pro potvrzení svého podezření. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že žalovaný měl dostatečnou vstupní indicii pro vznik důvodného podezření, neboť v systému SDSL nevedl pro právního předchůdce žalobce platné a účinné povolení k provozování technických herních zařízení nalezených v kontrolované provozovně. Veškerá zařízení, která zde zadržel, byla stále vedena na společnost MASOX, a. s. Podle Nejvyššího správního soudu platnost předložených rozhodnutí žalovaný v průběhu kontroly zpochybnil na základě jejich odlišnosti od rozhodnutí, které mělo v evidenci Ministerstvo financí. Právě jejich zpochybnění pak bylo dostačující, jelikož nebylo v průběhu kontroly možné ověřit, že se v případě předložených změnových rozhodnutí jedná skutečně o podvrh.

[4] Krajský soud následně v záhlaví uvedeném rozsudkem ve věci rozhodl znovu a žalobu zamítl. Konstatoval, že je podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. Závěry Nejvyššího správního soudu učiněné ve výše uvedeném rozsudku proto převzal a na tento rozsudek odkázal. Konstatoval, že Nejvyšší správní soud považoval zjištěné okolnosti za dostatečné pro vznik důvodného podezření. Žalovaný totiž v systému SDSL nevedl pro právního předchůdce žalobkyně platné a účinné povolení k provozování technických herních zařízení nalezených v kontrolované provozovně. Platnost předložených rozhodnutí žalovaný v průběhu kontroly zpochybnil na základě jejich odlišnosti od rozhodnutí, které mělo v evidenci Ministerstvo financí. Právě jejich zpochybnění pak bylo dostačující, jelikož nebylo v průběhu kontroly možné prokázat, že se v případě předložených změnových rozhodnutí jedná skutečně o podvrh. Žalovaný i jeho ředitel tedy postupovali v souladu se zákonem. Krajský soud uzavřel, že na právě uvedeném nemůže nic změnit ani obsáhlá polemika žalobkyně se závěry Nejvyššího správního soudu, neboť krajský soud je závěry obsaženými ve zrušovacím rozsudku vázán a odchýlit se od nich nemůže.

[5] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítala, že krajský soud vydal napadený rozsudek s odvoláním na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 4 As 244/2020 - 69, které však nemají oporu ve správním spise v době zahájení kontroly, resp. přijetí opatření, tj. v době rozhodné pro posouzení (ne)existence důvodného podezření žalovaného ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách a navíc jsou vnitřně rozporné. Na základě závěrů učiněných Nejvyšším správním soudem proto nelze dovozovat údajnou existenci důvodného podezření žalovaného ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti k tvrzením stěžovatelky konstatoval, že má stále důvodné podezření na protiprávní jednání právního předchůdce stěžovatelky. Žalovaný tedy měl podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách povinnost zadržet technická herní zařízení, neboť měl podezření, že v souvislosti s jejich užíváním dochází k porušování tohoto zákona.

pokračování

[7] Podle § 104 odst. 3 písm. a) je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[8] Dříve než Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení věci, zabýval se tím, zda jsou splněny podmínky přípustnosti kasační stížnosti. Shledal přitom, že tomu tak není.

[9] Jedná se totiž o druhou kasační stížnost v téže věci. S ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen za předpokladu, že jako její důvod je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Není přitom podstatné, že v prvním případě podal kasační stížnost žalovaný a ve druhém případě druhý účastník řízení – žalobkyně. Tím není dotčena možnost v opakované kasační stížnosti brojit proti rozhodnutí krajského soudu v otázkách, kterými se Nejvyšší správní soud v předchozím zrušovacím rozsudku nezabýval.

[10] Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 47/2012 – 39, „[u]stanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje z uvedeného pravidla výjimku. Opakovaná kasační stížnost je přípustná, je-li v ní namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Přípustnost takové kasační stížnosti je tedy omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonem omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro krajský soud; to za předpokladu, že se krajský soud tímto názorem řídil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012 – 55, shrnul závěry plynoucí z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, které se týkají dalších případů, kdy lze shledat přípustnost kasační stížnosti. Jedná se o případy, které ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. sice konkrétně nezmiňuje, ale implicitně v sobě obsahuje. Nepřípustnost kasační stížnosti nelze konstatovat zejména v případech, kdy Nejvyšší správní soud vytkl nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů, které Nejvyšší správní soud v dané věci vyslovil, nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti, zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu. Opakovaná kasační stížnost je dále přípustná i v případě, kdy krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, i když nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a obiter dictum ve zrušujícím rozsudku. Obdobně může být podstatně změněn i právní stav, a to změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, za situace bránící aplikaci původního předpisu; podobně i deklarací protiústavnosti předpisu Ústavním soudem. Jako nepřipustnou nelze odmítnout ani opakovanou kasační stížnost, je-li jejím argumentačním základem podstatná změna judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí – například pokud by o

rozhodné právní otázce uvážil jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr.“

[11] Nejvyšší správní soud posoudil obsah kasační stížnosti podle shora uvedených kritérií. Stěžovatelka krajskému soudu nevytýká, že se neřídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu, nenamítá kupř. nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu či jiné vady řízení a netvrdí ani, že by v jeho případě byla dána některá z výše uvedených judikturně dovozených výjimek z nepřijatelnosti opakované kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ostatně zrušil předcházející rozsudek krajského soudu nikoliv pro nepřezkoumatelnost či procesní vady, ale pro nesprávné právní posouzení věci. Krajský soud odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu převzal. Zcela se tak řídil závazným právním názorem kasačního soudu. Stěžovatelka však kasační stížností v podstatě pouze vyjadřuje nesouhlas s posouzením věci Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 4 As 244/2020 – 69. Stěžovatelka tudíž v kasační stížnosti brojí proti závaznému posouzení věci Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku. Kasační stížnost je proto podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud opětovně poukazuje na usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 47/2012 - 39, v němž uvedl, že „*Institut nepřijatelnosti opakovaných kasačních stížností vylučuje, aby Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci sám revidoval svůj původní závazný právní názor. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejenom krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), ale také samotný Nejvyšší správní soud, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. 9 Afs 59/2007 - 56).*“

[13] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky proti v záhlaví uvedenému rozsudku krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť je nepřijatelná [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[15] Podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), *byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*. Podle odst. 5 téhož ustanovení, *v řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, postupuje soud obdobně podle odstavců 3 a 4, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé*.

[16] V projednávané věci jsou naplněny zákonné podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku podle právě citovaného ustanovení zákona o soudních poplatcích. Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl, že se stěžovatelce vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Tento jí bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Letáčka, advokáta.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu